

ności wydawania takich rozporządzeń czy ustaw, które miałyby działać wstecz i odbierać ogółowi emerytów prawa słusznie nabyte i zagwarantowane, oraz dyskredytować go w oczach społeczeństwa i piętnować go mianem „emerytów zaborczych“.

Wychodząc z powyższego założenia wszyscy emeryci jednomyślnie wypowiadają się, że według najstarszych pojęć prawnych i według wielokrotnych orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego nowa ustawa emerytalna nie może stosować się do tych emerytów, którzy nabyli swoje prawa na mocy ustaw obowiązujących w czasie ich przejścia na emeryturę. Nowe przepisy emerytalne obejmować mogą tylko tych, którzy przejdą na emeryturę dopiero po wydaniu tych przepisów.

Dla emerytów dotychczasowych jedynie miarodajną jest polska ustawa emerytalna z r. 1923 i na stanowisku tej ustawy wszyscy nieustępliwie stoją i stać będą, powołując się równocześnie na ważność poszczególnych dekretów emerytalnych, jako aktów prawnoprawno - państwowych, w których indywidualnie każdemu potwierdzono i ustalono, ile zaliczono mu lat zaborczych, polskich, wojennych i t. d. oraz jakie zaopatrzenie każdemu z tego tytułu się należy.

Jedno z Zrzeszeń, broniąc powyższego stanowiska, poszło aż tak daleko, że uchwaliło, iż jeśliby mimo wyraźnej naszej słuszności, uczyniono gwałt na położeniu emerytów, to raczej niech akt ten z piętnem gwałtu do historii przejdzie, ale my sami zgody nań nigdy wyrazić nie możemy.

Wydział Okręgowego Związku wprawdzie nie podziela tak rozpaczliwego zdania, ale rozumiejąc ból i goręć pokrzywdzonych, musi stanąć twardo na stanowisku ustawy emerytalnej z grudnia 1923 r. na stanowisku indywidualnych obliczeń, zawartych w dekretach emerytalnych, jakie każdy emeryt posiada, a wreszcie na stanowisku orzeczeń N. T. A., które wyraźnie uznają nabyte prawa i uważają je za nienaruszalne.

Uzależnianie więc przez P. Wicepremiera cofnięcia dekretów emerytalnych z listopada i grudnia 1935 r. od zgody emerytów na projekt nowej ustawy, Wydział Okręgowego Związku Emerytów w Poznaniu uważa za nieistotne.

Do projektu nowej ustawy emerytalnej względnie dekretu w tej sprawie, który byłby wydany na zasadzie pełnomocnictw, ustosunkują się emeryci pozytywnie pod warunkiem, że postanowienia tego projektu nie będą uszczuplały nabytych praw.

Reasumując powyższe opinie, dochodzi się do następujących konkluzji:

I.

15-letnia służba do wysługi emerytalnej nie może dotyczyć tych emerytów, którzy przeszli na emeryturę na podstawie wówczas obowiązujących przepisów emerytalnych. Pod tym względem istnieją zasadnicze wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego, stanowiące, że podstawa poprzednio przyznanego uposażenia musi pozostać niezmienną. Nowe przepisy wydane pod tym względem mogą dotyczyć tylko przyszłych emerytów. Nowa ustawa nie może działać wstecz, za wyjątkiem, jeżeli nowe postanowienia są korzystniejsze od dawnych.

II.

Dolieżenie lat do wysługi emerytalnej co do obecnych emerytów musi się opierać na zasadach i prawach nabytych. Emeryci mający już nabyte prawa a zatem i emeryci

państw zaborczych, którzy w Państwie Polskim nie służyli, nie mogą być w myśl zasady prawnej dotknięci żadnymi nowymi niekorzystnymi ustawami.

III.

Emerytura dotychczasowych emerytów winna wynosić w myśl obowiązujących ustaw emerytalnych nie 90%, lecz 100% pobieranych w czynnej służbie poborów, stosownie do otrzymanych dekretów pensyjnych.

W myśl bowiem wydanych wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego uposażenia przyznane na podstawie poprzednich ustaw emerytalnych nie mogą być poddawane rewizji na podstawie nowo wydanych przepisów.

Urzędnik państwowy godził się na pobieranie w czasie czynnej służby o wiele mniejszej płacy w stosunku do wolnych zawodów w nadziei, że za to otrzyma na starość pełne uposażenie emerytalne, zwłaszcza że płacił wyznaczone na ten cel składki emerytalne.

IV.

Opłata emerytalna nie powinna absolutnie dotyczyć emerytów, gdyż emerytury swoje złożyli i wysłużyli.

Należy stworzyć fundusz emerytalny i to nienaruszalny. Państwo winno ze swej strony płacić na ten cel takie składki, jakich wymaga od prywatnych pracodawców.

V.

Zmniejszenie emerytury wrazie zdobycia przez emeryta zatrudnienia, może nastąpić jedynie wtedy, gdy tenże pobiera od Państwa więcej, aniżeli jedno uposażenie, albo jeżeli jego emerytura wraz z uposażeniem ubocznym przenosi maksimum emerytalne 1.000,— zł.

Emerytura nie powinna być zmniejszona w wypadku, gdy emeryt znajdzie sobie zajęcie w wolnych lub prywatnych zawodach. Jeżeli emeryt państwowy czuje się na siłach do wykonywania jakiegoś wolnego zawodu, to przecież za to nie można go karać odebraniem emerytury i nie można stawiać pod tym względem jakiegokolwiek zastrzeżeń.

VI.

Cały ogół emerytów państwowych jest przeciwny, by dzielono emerytów na zasłużonych, odznaczonych i zwykłych, gdyż podobne metody stwarzają nieporozumienie i nie mają nic wspólnego z emeryturą.

Za specjalne zasługi otrzymują ludzie ordery i odznaczenia, a emerytura jest wysłużeniem świadectwem na starość w razie niezdolności do pracy.

Mieszanie tych dwóch pojęć wywoła tylko rozgoryczenie i da sposobność do nadużyć, stanie się ogromną niesprawiedliwością dla wszystkich.

O ile ktoś oddawał się pracy społecznej i obywatelskiej, spełnił tylko jako Polak swój obowiązek wobec przyszłej ojczyzny i społeczeństwa, nie liczył nigdy na żadne odznaczenia z tego tytułu. Wszyscy obecni emeryci, dzięki którym zmartwychwstała Ojczyzna, ponieśli podczas wojny światowej krwawe i ciężkie ofiary moralne i materialne i nie jest ich winą, że nie mogli służyć tam, gdzie rozdawano odznaczenia.

Wszyscy emeryci mają poza sobą cichą i rzetelną pracę społeczną i obywatelską za czasów służby zaborczej oraz służby polskiej, pracowali jednak tylko dla swej przyszłej ojczyzny, często anonimowo, by spełnić swój święty obowiązek narodowy.

Wobec powyższego wszyscy emeryci z całej Polski stanowczo domagają się:

1. natychmiastowego cofnięcia dekretów listopadowego i grudniowego — równocześnie dla wszystkich emerytów, a nie tylko dla wybranych i to od 1-go kwietnia 1936 r.,
2. przywrócenia dla obecnych emerytów ustawy emerytalnej z dnia 11. 12. 1923, wzgl. z dnia 4 lipca 1929,
3. nowy projekt ustawy emerytalnej może dotyczyć tylko emerytów nowych, którzy obecnie należą do urzędników czynnych,
4. przywrócenia wszelkich praw, jakie posiadają urzędnicy czynni,
5. powołania do służby emerytów młodych,
6. zniesienia dodatków funkcyjnych i pokrycia temi oszczędnościami niedoborów emerytalnych.

Resztę należy przekazać na Fundusz Obrony Narodowej.

7. rewizji emerytur,
8. stawki procentowej przy doliczaniu lat z powodu niezdolności do pracy należy pozostawić takie, jak w ustawie z r. 1923,
9. na wypadek śmierci, spowodowanej przez nieszczęśliwy wypadek w służbie, zaopatrzenie wdowy i sierót winno być takie, jakieby przysługiwało przy osiągnięciu 100% emerytury,
10. fundusz emerytalny winien być administrowany przez delegatów zrzeszeń emerytalnych pod nadzorem Państwa. Delegaci winni mieć decydujący głos co do przeniesień na emeryturę przed wysłużeniem pełnych lat.

(Biegański Stanisław)

(Matuszkiewicz Władysław)

Do wszystkich Filij Poznańskiego Okręgowego Związku Emerytów

Ogólne zebranie członków Związku oraz delegatów Filij odbyte w dniu 7 lipca 1936 r. uchwaliło wydawanie przez Związek Okręgowy w Poznaniu zawodowego pisma, które podjęłoby obronę interesów ogółu emerytów. Zebranie upoważniło Zarząd do wybrania Komisji redakcyjnej i administracyjnej, które uruchomiłyby wydawnictwo i ustanowiły warunki prenumeraty.

Stosując się do powyższej uchwały, Zarząd Związku postanowił co następuje:

1. pismo zawodowe nosić będzie nazwę „Emeryt“,
2. „Emeryt“ ukazywać się będzie dwa razy w miesiącu, a mianowicie w dniach 1-go i 15-go każdego miesiąca,
3. członkowie miejscowi płacić będą do Związku 60 groszy miesięcznie, która to kwota stanowić będzie składkę miesięczną, a równocześnie prenumeratę „Emeryta“, którego otrzymywać będą za pośrednictwem urzędu pocztowego,

4. członkowie na prowincji, skupieni w Filjach Związku, płacić będą również 60 groszy miesięcznie, z których Filje odeślą do Związku kwotę 40 groszy za każdego członka, zaś 20 groszy pozostawią na koszt własne. Filja otrzymywać będzie tyle numerów „Emeryta“, ilu liczy członków i będzie obowiązana doręczyć pismo członkom,

5. wszyscy inni emeryci w całej Polsce otrzymywać będą „Emeryta“ za opłatą 1,50 zł. kwartalnie. Prenumeratę winni nadsyłać pod adresem wymienionym w nagłówku pisma, względnie za pośrednictwem dołączonego blankietu nadawczego P. K. O. Wzywamy wszystkie Filje do regularnego nadsyłania składek członkowskich najdalej do dnia 10 każdego miesiąca w myśl art. 15 nowego Statutu.

Nowy Statut zostanie w najbliższych dniach wydrukowany i rozesyłany do Filij.

Zarząd.

Na zebraniu emerytów w Poznaniu, w dniu 7 b. m. zapadła następująca

REZOLUCJA:

Zgromadzeni w Poznaniu w dniu 7. lipca 1936 emeryci państwowi, wojskowi i przedsiębiorstw państwowych oraz wdowy i sieroty uchwalają co następuje:

1. Domagamy się natychmiastowego cofnięcia dekretu Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada i z dnia 7 grudnia 1935 poz. 521 i 594 dzień. ustaw za rok 1935, jako podważających prawo i praworządność w Polsce i naruszających nabyte prawa własności szerokich rzesz obywateli.
2. Domagamy się przywrócenia mocy ustawy z 11 grudnia 1923 Dz. ust. Nr. 6/24 poz. 46 i z 4 lipca 1929 Dz. ust. Nr. 59/29 poz. 448 — oraz zniesienia wszystkich nowel poczynawszy od 1-go kwietnia 1931 o ile działają na szkodę emerytów.
3. Domagamy się poszanowania i ścisłego przestrzegania orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego, stanowiących, że:
 - a) emerytów obowiązują te ustawy, które obowiązywały w czasie ich przejścia na emeryturę (Wyrok Nr. 507 z 23 grudnia 1924 l. rej. 1268/23 Nr. 1319 z 28 listopada 1927 l. rej. 1280/25, Nr. 1188 z 9 kwietnia 1927 l. rej. 1902/25)
 - b) prawa nabyte przez emerytów z poprzedniej ustawy

emerytalnej uznaje się za nienaruszalne (Wyrok Nr. 1188 z 9 kwietnia 1927 l. rej. 1902/25 i Nr. 1319 z 28 listopada 1927 l. rej. 1280/25,

- c) przepisy emerytalne wydawane później, nie mogą pogorszyć sytuacji prawnej tych emerytów, którzy nabyli prawa przed wejściem w życie wzmiankowanych przepisów (Wyrok Nr. 710 a z 19 grudnia 1933 l. rej. 2786/31,
 - d) służba zaborcza winna być zaliczona według przepisów emerytalnych odnośnego państwa zaborczego (Wyrok Nr. 1078 z 15 grudnia 1926 l. rej. 1571/25 Nr. 1411 z 15 marca 1928 l. rej. 750/26;
4. Przepisy będącej w opracowaniu nowej ustawy emerytalnej, o ile okażą się niekorzystniejszemi od przepisów ustawy emerytalnej z roku 1923, nie mogą mieć zastosowania do emerytów przeniesionych w stan spoczynku na starych prawach.
 5. Do współpracy nad projektem nowej ustawy emerytalnej winni być niezwłocznie powołani przedstawiciele Zrzeszeń emerytalnych z wszystkich trzech dzielnic, ze względu na odmienne przepisy emerytalne państw zaborczych w każdej dzielnicy.

Poznań, dnia 7 lipca 1936.